

РЕШЕНИЕ

№ 4924

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

при участието на секретаря В. Т. Е.
като разгледа докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Гражданско дело № 20211110165347 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. Ц. С., чрез адв. Я. Д., срещу „Летище София“ ЕАД, с която е предявен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 40000 лева (след допуснато от съда изменение на размера на иска в проведеното на 24.04.2023 г. открито съдебно заседание), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от трудова злополука, претърпяна на 21.12.2020 г., ведно със законната лихва от 21.12.2020 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

В исковата молба се твърди, че между страните съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът приел да изпълнява длъжността „товаро-разтоварач, карбамид, той и работник поддръжка и ремонт“ в Отдел „Летателно поле и предаерогарови площи“, Дирекция „Поддръжка, строителство и ремонт“ на ответното дружество. На 21.12.2020 г., около 15,00 ч., през работно време и по повод изпълнение на трудовите си задължения, преминавайки отстрани на роторен снегорин „Урал“, докато двама негови колеги се опитвали да стартират двигателя, ищецът внезапно бил залят от възпламенена горивна течност от тежкотоварния автомобил по различни части на тялото. Въпреки опитите да загаси пламъците, служителят получил изгаряния. Незабавно пострадалият бил откаран в Отделението по изгаряне и пластична хирургия при възрастни на „УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, където било констатирано тежко термично изгаряне в областта на лицето, шията и двете му ръце. Ищецът бил хоспитализиран и бил подложен на оперативна интервенция, а след това и на трансплантация на тъкан от донорен участък. На 18.01.2021 г. пострадалият бил изписан, но около седмица по-късно постъпил повторно по планов прием и претърпял още две оперативни интервенции – за отстраняване на крусти

и трансплантиране на тъкан. На 01.02.2021 г. ищецът бил изписан с предписание за продължаване на лечението и индивидуална рехабилитационна програма в домашно-амбулаторни условия. Поради продължаващи оплаквания пострадалият бил отново хоспитализиран на 30.06.2021 г., както и на 05.08.2021 г., когато претърпял нови пластични оперативни интервенции. Така във връзка с получените увреждания в резултат на трудовата злополука ищецът ползвал отпуск за временна неработоспособност общо за период от 185 календарни дни. Твърди, че преживяната злополука и дългосрочните грижи за здравето предизвикали у С. интензивни негативни изживявания. С оглед характера и степента на получените изгаряния пострадалият изпитвал изключително силни болки, довели до невъзможност за извършване на активни и пасивни движения в областта на китките и пръстите на двете ръце. Това от своя страна налагало осигуряване на непрекъсната чужда помощ при задоволяване на елементарни битово-хигиенни нужди, което създавало допълнително неудобство и дискомфорт. Големият отток в областта на устата наложил по време на възстановителния период ищецът да приема само течна храна, което се отразило негативно на цялостния му физиологически статус. По засегнатите от изгарянето участъци останали трайни големи белези, водещи до обезобразяване и променили негативно качеството на живот на ищеца за в бъдеще в различни аспекти. С Разпореждане № 30262 от 05.02.2021 г. на ТП на НОИ – София град злополуката била приета за трудова. Разпореждането влязло в сила на 08.09.2021 г. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявения иск.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „Летище София“ ЕАД за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез адв. Дограмаджиев и адв. Т.. Процесуалният представител оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан, както по основание, така и по размер. Възражава, че злополуката настъпила през работно време, но не била по повод изпълнение на възложените на ищеца трудови задължения. Действията на пострадалия били извършени при нарушаване на правилата за безопасност на труда, въпреки че на С. бил проведен инструктаж. В тази връзка прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца под формата на груба небрежност и искане за намаляване отговорността на работодателя. Освен това изразява становище, че след първоначалната хоспитализация на пострадалия, непосредствено след инцидента, била прекъсната причинно-следствената връзка между злополуката и вредите, поради което ответното дружество не следвало да отговаря за болките и страданията, претърпени след това. На следващо място прави възражение за прекомерност на исковата претенция, която не отговаряла на принципа за справедливост. Твърди, че по отношение на ищеца имало сключена задължителна застраховка „Трудова злополука“, поради което на основание чл. 200, ал. 4 КТ от дължимото обезщетение следвало да бъдат приспаднати всички суми, получени от работника като обезщетение по тази застраховка. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. В условията на евентуалност моли съда да намали дължимото обезщетение на основание чл. 201, ал. 2 КТ – поради допуснатата груба небрежност, както и на основание чл. 200, ал. 4 КТ – с полученото от ищеца

застрахователно обезщетение. Претендира направените по делото разноски, включително за заплатено адвокатско възнаграждение.

В предоставения му от съда срок третото лице – помагач „ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД е изразило становище по предявения иск чрез юрк. Н.З.. Процесуалният представител оспорва изцяло претенцията на ищеца, като се присъединява към всички възражения, наведени от ответника в отговора на исковата молба. Оспорва като прекомерно претендираното обезщетение, като твърди, че същото не било съобразено с критерия за справедливост. Прави възражение за наличие на изключен застрахователен риск по застраховката „Трудова злополука“ съгласно т. 10 от Раздел IX на приложимите общи условия, тъй като ищецът не бил спазил предписанията и правилата за трудова безопасност и пренебрегнал основни технологични правила, както и на изключен застрахователен риск съгласно т. 9 от общите условия, тъй като пострадалият упражнявал дейност, различна от определената в трудовия му договор, която не била част от обичайната му трудова функция. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли като неоснователен предявения от ищеца иск.

В съдебно заседание ищецът С. Ц. С., редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. Д.. Процесуалният представител поддържа исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да уважи изцяло предявения иск като основателен и доказан. Изразява становище, че от събраните по делото доказателства били установени всички кумулативни елементи от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, пораждащи в полза на ищеца вземане за обезщетение. Твърди, че възражението на ответника за допусната от пострадалия груба небрежност оставало изцяло недоказано. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение. Депозира писмена защита, в която излага допълнителни доводи и съображения в подкрепа на направените искания.

В съдебно заседание ответникът „Летище София“ ЕАД, редовно призован, се представлява от адв. К.. Процесуалният представител поддържа отговора на исковата молба. В хода на устните състезания изразява становище, че процесната трудова злополука се случила не на обичайното работно място на ищеца и в резултат на нарушаване на правилата за безопасност на труда от страна на пострадалия. Ето защо моли съда да отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан. В случай че счете претенцията за основателна, моли съда да намали дължимото обезщетение поради допусната от служителя груба небрежност. Претендираната сума била прекомерна с оглед констатациите на вещото лице, че към настоящия момент пострадалият бил възстановен напълно от получените увреждания. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Третото лице – помагач „ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, редовно призовано, се представлява от юрк. З.. Процесуалният представител оспорва исковата молба по съображения, изложени в писменото му становище.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Не се спори между страните, поради което е отделено от съда като ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че по време на настъпване на злополуката – 21.12.2020 г. между ищеца и ответника съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът заемал длъжността „товаро-разтоварач, карбамид, той и работник поддръжка и ремонт“ в Отдел „Летателно поле и предаерогарови площи“, Дирекция „Поддръжка, строителство и ремонт“ на ответното дружество. Посоченото обстоятелство се потвърждава от представените два броя допълнителни споразумения № 3182/21.10.2019 г. и № 3369/18.12.2019 г. към трудовия договор.

От служебна бележка за проведен инструктаж № 495/01.11.2019 г. се установява, че на същата дата на ищеца бил проведен начален инструктаж по здравословни и безопасни условия на труд, сигурност, противопожарна безопасност и защита на населението, административно обслужване. Видно от представено по делото извлечение от книга за периодичен инструктаж по безопасност и здраве при работа на ответното дружество, в периода от 01.10.2020 г. до 01.01.2021 г., а именно на 08.10.2020 г., такъв бил проведен на ищеца, което обстоятелство е удостоверено с подписите на провеля инструктора и на инструктирания служител.

Не е спорно и обстоятелството, че на 21.12.2020 г. в 15,50 ч. ищецът претърпял травматично увреждане, изразяващо се в термични изгаряния по различни части на тялото (лицето, шията и ръцете). Видно от декларация за трудова злополука вх. № 80 от 04.02.2021 г., работодателят „Летище София“ ЕАД декларира злополуката пред ТП на НОИ.

С Разпореждане № 30262 от 05.02.2021 г. на длъжностно лице при Териториално поделение на Национален осигурителен институт – София град злополуката, станала със С. Ц. С. на 21.12.2020 г., била приета за трудова по чл. 55, ал. 1 КСО. Видно от писмо изх. № 5101-21-80#3 от 20.09.2021 г. на директора на ТП на НОИ – София град, разпореждането не било обжалвано и влязло в законна сила на 08.09.2021 г.

От представена по делото епикриза, издадена от Отделение по изгаряне и пластична хирургия при възрастни на „УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, се установява, че ищецът постъпил в болницата на 21.12.2020 г. с изгаряне на площ 12 %, епидермис – отслоен, на места свлечен, подлежащата дерма е пъстра с точковидни кръвоизливи, по спешност били извършени хирургическа обработка и превръзка с дермазин. По време на хоспитализацията на пострадалия били извършени две операции – на 22.12.2020 г. и на 07.01.2021 г. за премахване на девитализираните тъкани от раневата повърхност и тангенциална ексцизия на дълбоко засегнатите участъци на площ 2 % от общата телесна повърхност до витални подлежащи тъкани. Ищецът бил изписан на 18.01.2021 г. с подобрение и дадени указания за провеждане на рехабилитационни мероприятия при домашни условия, като било отбелязано, че били възможни последващи хоспитализации след контролни прегледи във връзка с необходимостта от многоетапност на лечението.

Видно от втора епикриза, издадена от Отделение по изгаряне и пластична хирургия при възрастни на „УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, ищецът постъпил отново в болницата на 24.01.2021 г. в планов порядък за оперативно лечение по повод нормо- и хипертрофичен цикатрикс в областта на лявата ръка следствие от изгаряне. По време на хоспитализацията на пострадалия били извършени две операции – на 25.01.2021 г. и на 26.01.2021 г. за отстраняване на плътните крусти и извършване на кожна трансплантация върху ексцизираните повърхности. С. С. бил изписан от болницата на 01.02.2021 г. с подобрение и предвидена възможност за последващи хоспитализации във връзка необходимостта от многоетапност на лечението.

От трета епикриза, издадена от Отделение по изгаряне и пластична хирургия при възрастни на „УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, се установява, че ищецът постъпил в болницата за пореден път на 30.06.2021 г. по повод последиците от изгарянето, като на същия била извършена нова операция. Пострадалият бил изписан на 02.07.2021 г. с подобрение и препоръки за спазване на ХДР и продължаване на лечението и индивидуалната рехабилитационна програма в домашно-амбулаторни условия.

Видно от епикриза, издадена от Отделение по изгаряне и пластична хирургия при възрастни на „УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, С. С. постъпил за последен път в болницата на 05.08.2021 г. във връзка с наличен в областта на лицето цикатрикс, представляващ последица от операция по повод изгаряне. Цикатриксът бил с тенденция към хипертрофия, надигнат, уплътнен, хипервак, което наложило оперативното му лечение. Ищецът бил изписан от болницата на 07.08.2021 г. с подобрение и препоръки за спазване на ХДР и продължаване на лечението и индивидуалната рехабилитационна програма в домашно-амбулаторни условия.

От представени по делото, както следва: болничен лист № E20202937922, издаден на 18.01.2021 г. за периода от 21.12.2020 г. до 07.02.2021 г. (49 календарни дни); болничен лист № E20210138529, издаден на 10.02.2021 г. за периода от 08.02.2021 г. до 09.03.2021 г. (30 календарни дни); болничен лист № E20210367115, издаден на 10.03.2021 г. за периода от 10.03.2021 г. до 08.04.2021 г. (30 календарни дни); болничен лист № E20210731367, издаден на 12.04.2021 г. за периода от 09.04.2021 г. до 08.05.2021 г. (30 календарни дни); болничен лист № E20211713447, издаден на 05.07.2021 г. за периода от 30.06.2021 г. до 22.07.2021 г. (23 календарни дни); и болничен лист № E20211870466, издаден на 09.08.2021 г. за периода от 05.08.2021 г. до 27.08.2021 г. (23 календарни дни), се установява, че във връзка с получените при процесната трудова злополука изгаряния ищецът ползвал общо 185 календарни дни отпуск за временна неработоспособност.

Видно от Протокол № ПР 2100672/29.01.2021 г., в периода от 07.01.2021 г. до 29.01.2021 г. инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ – София извършили проверка за спазване на трудовото законодателство в ответното дружество във връзка с настъпилата с ищеца трудова злополука. Проверяващите констатирали, че на 21.12.2020 г. в гаражно хале (тежкотоварни автомобили-снегорини) на летище София, служителите А. У. и Кирил

Сирачки се опитвали да отстранят възникнал проблем (неуспешен опит да стартират двигателя) с роторен снегорин „Урал“ № 087, в отсъствие на служител от ведомствения автосервиз и в присъствието на ищеца, без последният да е бил ангажиран с някакъв вид работа или дейност на мястото, където станал инцидентът. При отворен капак на автомобила и на карбуратора служителът У. завъртял ключа за стартиране на двигателя. От капака излезли пламъци, които обгорили стоящия в близост до предна лява гума на автомобила С. С.. При тези данни инспекторите приели, че нарушения на правилата за здравословни и безопасни условия на труд извършили работодателят „Летище София“ ЕАД и служителът А. Г. У., на всеки от които били съставени акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление за налагане на имуществена санкция, респ. на глоба.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства. По искане на ищеца е разпитан свидетелят М. Г. Г., с която живее във фактическо съжителство. От показанията ѝ се установява, че на пострадалия били правени две пластични операции. Първата била на големите засегнати части на шията, а няколко дни след първото изписване С. отново бил приет в болницата за извършване на пластика на ухото и на лявата ръка. Свидетелката потвърждава, че всяка една манипулация била извършвана под пълна упойка, като в продължение на половин година след инцидента ищецът не можел да се обслужва сам – М. Г. му помагала във всичко – хранене, къпане, обличане. От показанията ѝ се установява, че пострадалият имал изгаряния и по двете ръце, но на дясната ръка не се наложило извършването на пластика. За втората операция лекарите взели кожа от крака на С.. Всяка седмица свидетелката водила ищеца на превръзки, а след втората пластика – тази на ръката и на ухото, трябвало да му бъдат поставяни и инжекции с кортикостероиди, към които обаче направил алергична реакция. От думите на свидетелката се установява, че ищецът трябвало да спазва специални препоръки около година след злополуката – да носи ръкавица на ръката и шапка, да не ходи по слънце и да не стои на студ. През лятото устата му подпухвала, което пречело на С. да се храни нормално. Белегът под мишницата също му създавал дискомфорт, а грижата за кожата била непрекъсната – трябвало да се поддържа чиста и добре хидратирана. Според свидетелката пострадалият продължавал да изживява случилото се – не можел да спи добре, често се будел и викал на сън, станал по-затворен, по-апатичен. По отношение на извършваната от ищеца работа за ответното дружество свидетелката споделя, че не се занимавал пряко със снегорините, но имал досег до тях, доколкото трябвало да ги товари. В деня на инцидента стоял отстрани на един снегорин и гледал от там работата на своите колеги. Съдът кредитира показанията на свидетеля като обективни, последователни, подробни и логични. Обстоятелството, че М. Г. се намира с ищеца във фактическо съжителство, не е основание само по себе си за дискредитиране на нейните показания. Съгласно чл. 172 ГПК показанията на свидетели, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Показанията на Г. напълно кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал – писмени доказателства и заключението на съдебномедицинската експертиза. Обстоятелството, че свидетелката живее с ищеца в едно домакинство ѝ е дало възможност да придобие преки

впечатления от неговото състояние непосредствено след процесното ПТП и от начина, по който протекъл оздравителният процес, като съдът няма основание да смята, че при свидетеля липсват способността и желанието вярно да възприеме фактите и добросъвестно да ги възпроизведе в показанията си.

Допусната е по искане на ищеца съдебномедицинска експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с приетите по делото доказателства и извършен личен преглед на пострадалия. От заключението се установява, че при процесната трудова злополука ищецът получил изгаряне на окосмената част на главата, лявото ухо, лицето, шията – по предната част и цялата лява странична част, гърдите – горната част, лява мишница и двете ръце. Изгарянето обхващало 12 % от общата площ на кожата. Било оценено като необширно от II АВ-степен (засяга целия епидермис на кожата, като дермата в почти цялата си дълбочина и до голяма степен кожните придатъци са разрушени, изключително болезнено) и III-та степен (изгаряне на кожата в пълната дълбочина) и представлявало временно разстройство на здравето, неопасно за живота, с потенциален риск от развитие на инфекция. През първите 4 седмици след инцидента ищецът търпял интензивни болки и страдания, поради което приемът на обезболяващи препарати бил наложителен. През този период пострадалият имал нужда от чужда помощ при хранене, пиене на вода и ежедневния тоалет. След това болките намалели, но останал физическият дискомфорт при движение на шията, хранене, пиене на вода, абдукция в лява раменна става и движенията на лява китка и пръсти. Този дискомфорт продължил 6 месеца, след което движенията на шията, лява раменна става и лява китка и пръсти били възстановени напълно. Изгарянето в областта на шията довело до трайно ограничаване на движенията ѝ за повече от един месец, а това в областта на лява длан с пръсти и лява аксиларна област – до трайна увреда на движенията на крайника за срок повече от 30 дни. Раздвижването на дясната ръка станало по-бързо – до 30 дни. Отокът в областта на устата и изгарянията в областите около нея причинили затруднения в моториката на устатата и нейното функциониране. Пострадалият трябвало да спазва специален режим, изразяващ се в поемане на лесно усвояема храна, използване на медицински препарати, които подхранват и овлажняват кожата. Режимът включвал и предпазване от слънчева светлина за период от 6 – 8 месеца, рехабилитационни мероприятия за адаптиране на новообразуваната и присадена кожа към динамиката и натоварванията на съответния участък от тялото. Според вещото лице пълният възстановителен период при ищеца отнел от 6 до 8 месеца. Благодарение на професионалната работа на лекарите последствията били минимални, леки козметични. При ищеца настъпило пълно възстановяване на целостта и функцията на органите в областта на лицето – уши, нос, уста. Нямало загуба на моториката на устата. Шията се движела симетрично, без ограничения във фронталната и сагиталната равнина, движенията в раменната става били без ограничения, лявата ръка била с напълно възстановена функция на китка и пръсти. Вещото лице не установило загуба на сетивност, палпаторна болезненост, ограничена подвижност или намалена чувствителност в увредените участъци. Ищецът бил възстановен напълно след

проведеното последователно и многостепенно лечение, като при прегледа експертът не установил трайни последици и нарушения във физиологичния му статус. На местата на изгарянето имало малки хипопигментирани белези, които не довели до обезобразяване на ищеца както в областта на лицето, така и в другите пострадали участъци. Не се очаквали усложнения, които да застрашават живота и здравето на ищеца. В дадени пред съда устни разяснения вещото лице уточни, че в областта на горната уста се наблюдавало леко подпухване, което изглеждало неестествено. Би могло да се очаква още по-голямо подобрене през следващите около три години. Вещото лице потвърждава, че при ищеца щели да останат белези до живот, които обаче не били застрашаващи, деформиращи или нарушаващи функцията на органите и крайниците. Обстоятелството, че ищецът е диабетик, по никакъв начин не се отразило на лечението му от получените изгаряния поради професионалния подход на лекарите. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. В чл. 55, ал. 1 КСО е дадено легално определение на понятието „трудова злополука“ – всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Трудова е и злополуката, станала с осигурен по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до: 1. основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер; 2. мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден; 3. мястото за получаване на възнаграждение (чл. 55, ал. 2 КСО). Признаването на злополуката за трудова от компетентния орган по надлежния административен ред е един от елементите на фактическия състав на обективната и безвиновна отговорност на работодателя по чл. 200 КТ за вреди, настъпили при изпълнение на трудовото правоотношение. Този ред е нормативно определен с разпоредбите на чл. 57 и сл. КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (приета с ПМС № 263 от 30.12.1999 г., обн. ДВ, бр. 6 от 21.01.2000 г., в сила от 01.01.2000 г.). Признаването на една злополука за трудова съгласно чл. 60, ал. 1 КСО е от изключителната компетентност на съответното длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, което въз основа на документите в досието и данните в информационната система по чл. 33, ал. 5, т. 7 КСО в 14-дневен срок от декларирането издава разпореждане за приемане или за неприемане на злополуката за трудова.

Разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 КСО има двойствено значение. От една страна, то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука. От друга страна, то е официален удостоверятелен документ за установените в него факти и в частност за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя и от който зависи съществуването на субективното право на обезщетение на работника или служителя (вж. *Решение № 410 от 29.06.2010 г. по гр. д. № 599/2009 г., III Г. О., ВКС*).

Другите общи предпоставки за ангажиране отговорността на работодателя по чл. 200 КТ са настъпилите неработоспособност (временна или трайно намалена) или смърт на работника или служителя и причинна връзка между увреждането и неблагоприятния резултат, т.е. последният трябва да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не от други обстоятелства (вж. *Решение № 282 от 28.04.2010 г. по гр. д. № 622/2009 г., III Г. О., ВКС*).

Задължението на работодателя за обезвреда обхваща всички вреди от трудовата злополука – имуществени и неимуществени. Това произтича от препращащата норма на чл. 212 КТ към правилата за деликтната отговорност – чл. 51, ал. 1 и чл. 52 ЗЗД (вж. *Решение № 764 от 21.01.2011 г. по гр. д. № 389/2010 г., III Г. О., ВКС*).

В настоящия случай претърпяната от ищеца злополука била приета за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО с Разпореждане № 30262 от 05.02.2021 г. на длъжностно лице при Териториално поделение на Национален осигурителен институт – София град. Т.е. налице е един от елементите от фактическия състав на обективната отговорност на работодателя по чл. 200 КТ. Следва да бъде подчертано, че отговорността на работодателя по чл. 200 КТ е винаги обективна, т.е. вината на работодателя за настъпване на злополуката не е елемент от основанието за възникването ѝ. Безвиновният характер на отговорността по чл. 200 КТ означава, че въпросът за вината на работодателя при осъществяването на тази отговорност изобщо не е предмет на установяване и доказване. Тя е ирелевантна за реализиране на отговорността по чл. 200 КТ, т.е. без значение за реализирането ѝ е дали служители на работодателя са действали виновно или не, дали са създадени безопасни условия на труд или не и пр. По този начин законът потвърждава идеята за неизбежност на имуществената отговорност на работодателя за дължимост на обезщетение за причинената вреда и за нейното по-бързо реализиране, независимо от каквато и да било и чиято и да било вина. С оглед изложеното правно ирелевантно за настоящия спор е обстоятелството, че от приетите по делото доказателства се установява извършено от друг служител на ответното дружество (А. Г. У.) нарушение на задължението да се грижи за здравето и безопасността си, както и за безопасността и здравето на други лица, пряко засегнати от негова дейност.

Вредите са следващата основна предпоставка за възникване на имуществената отговорност на работодателя. Това са вреди, причинени от трудова злополука или професионална болест, т.е. трябва да са резултат от реализирането на тези два осигурени професионални по своя характер социални риска. Освен това причиненото в резултат на

трудова злополука или професионалната болест увреждане трябва да се прояви в някоя от следните три форми: временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт на работника или служителя. В настоящия случай при претърпяната на 21.12.2020 г. трудова злополука ищецът получил следните увреждания: изгаряне на окосмената част на главата, лявото ухо, лицето, шията – по предната част и цялата лява странична част, гърдите – горната част, лява мишница и двете ръце, обхващащо 12 % от общата площ на кожата, оценено като необширно от II АВ-степен и III-та степен, което довело до временна неработоспособност на ищеца за периода от 21.12.2020 г. до 27.08.2021 г. или общо 185 календарни дни. Наличието на причинна връзка между трудовата злополука и посочените увреждания се установява по несъмнен начин от заключението на съдебномедицинската експертиза и от приетите по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства. Неоснователно се явява възражението, наведено в отговора на исковата молба, че отговорността на работодателя следвало да бъде ограничена само до първоначалната хоспитализация на ищеца и претърпените в тази връзка неимуществени вреди, тъй като последвалите хоспитализации и претърпените от тях болки и страдания можело да бъдат резултат от лекарска грешка или безотговорност на пострадалото лице. По делото няма каквито и да било доказателства за проявена от ищеца безотговорност при възстановяването му от получените увреждания. От изслушаните свидетелски показания се установява, че пострадалият стриктно е спазвал лекарските предписания за предпазване от слънчева светлина, грижа за кожата, провеждане на рехабилитационни мероприятия, спазване на специален режим и приемане на лесно усвояема храна в първите седмици след инцидента. А от заключението на съдебномедицинската експертиза е видно, че именно благодарение на професионалната работа на лекарите от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ при ищеца е настъпило пълно възстановяване от получените изгаряния, като последствията били минимални, леки козметични. Пак по същата причина обстоятелството, че ищецът е диабетик, по никакъв начин не повлияло на лечението му.

Другият спорен по делото въпрос е по отношение на твърдяното от ответника и третото лице – помагач съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца поради допуснатата от същия груба небрежност. В съдебната практика се приема, че доколкото в Кодекса на труда няма дефиниция на понятието „груба небрежност“ по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ, по аналогия следва да се приложи текстът на чл. 11, ал. 3 НК. Грубата небрежност е съзнавана непредпазливост. Небрежността ще е груба, когато работникът е съзнавал, предвиждал е настъпването на вредоносните последици, но лекомислено се е надявал, че те няма да настъпят или че ще успее да ги предотврати. Преценката е конкретна и зависи от фактите по делото. Приема се още, че небрежността в гражданското право може да се разглежда и като неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица (добрия стопанин) с оглед естеството на дейността и условията на извършването ѝ. Грубата небрежност не се отличава по форма (според субективното отношение към увреждането), а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни

условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение на технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване отговорността на работодателя може да има само при допринасяне от страна на пострадалия за настъпване на увреждането при подчертано субективно отношение, т.е. при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Т.е. грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, каквото един обикновен човек, поставен в същата обстановка, не би могъл да допусне. Такова поведение е правно укоримо, защото пострадалият е бил длъжен да избегне злополуката, ако беше положил дължимата грижа. Именно поради факта, че пострадалият участва в увреждането, това му поведение следва да бъде отчетено при определяне на дължимото обезщетение, тъй като колкото повече едно лице е допринесло за настъпване на вредата, толкова по-голямо следва да е неговото участие в обезщетяването ѝ. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението (вж. *Решение № 94 от 29.05.2019 г. по гр. д. № 2649/2018 г., IV Г.О., ВКС, Решение № 186 от 01.02.2019 г. по гр. д. № 4922/2017 г., III Г.О., ВКС, Решение № 194 от 21.06.2011 г. по гр. д. № 1248/2010 г., III Г.О., ВКС, Решение № 1026 от 18.12.2009 г. по гр. д. № 4001/2008 г., I Г.О., ВКС, Решение № 291 от 11.07.2012 г. по гр. д. № 951/2011 г., IV Г.О., ВКС, Решение № 79 от 27.02.2012 г. по гр. д. № 673/2011 г., IV Г.О., ВКС, Решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. д. № 387/2010 г., IV Г.О., ВКС, Решение № 79 от 27.02.2012 г. гр. д. № 673/2011 г., IV Г.О., ВКС, Решение № 125 от 04.05.2016 г. по гр. д. № 4417/2015 г., IV Г.О., ВКС и мн. др.*).

В настоящия случай ответникът твърди, че ищецът бил допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, тъй като влязъл в гаражното хале (мястото на злополуката), без да има конкретно поставена задача за изпълнение. Освен това наблюдавал как други двама негови колеги се опитвали за стартират двигателя на снегорина в непосредствена близост до предната му гума, без да спазва дори най-елементарни правила за безопасност. Настоящият съдебен състав намира, че посочените обстоятелства, макар и безспорно установени от събрания по делото доказателствен материал, не може да бъдат квалифицирани като допусната от пострадалия груба небрежност. Действително, от приетите по делото писмени доказателства се установява, че на ищеца бил проведен както начален, така и периодичен инструктаж по здравословни и безопасни условия на труд. По делото обаче не бяха представени доказателства, че на С. С. било забранено да влиза в гаражното хале, където настъпила злополуката, и че той е нарушил тази забрана. По отношение на обстоятелството, че е стоял в близост до снегорина и е наблюдавал своите колеги, които се опитвали да стартират двигателя му, следва да бъде посочено следното. Подобно поведение може да бъде разглеждано като неуплътняване на работното време, доколкото беше установено, че

присъствието на пострадалия на мястото на инцидента не е било свързано с негови конкретни трудови задължения. Ищецът обаче не се е намесвал в действията на своите колеги, нито сам е предприел отстраняване на проблема със снегорина при липса на данни за притежаване на съответната квалификация за това. Присъствието му като страничен наблюдател само по себе си не предполага знание у пострадалия нито за предприетите от служителя У. действия по стартиране на двигателя, нито за вероятността при завъртане на ключа от отворения капак на снегорина да изхвърчи възпламенена горивна течност, която да го достигне и залее. Липсата на подобно знание у ищеца изключва възможността същият лекомислено да се е надявал, че вредоносните последици няма да настъпят или че ще успее да ги предотврати. От обстоятелствата, при които е настъпила процесната злополука, може да се направи извод, че същата е предизвикана от поведението на служителя А. У., съчетано с лошо стечение на обстоятелствата, а не от правно укоримо или грубо небрежно поведение от страна на пострадалия. Твърденията на ответника, че С. С. влязъл в гаражното хале с предмет, приличащ на туба, са правно ирелевантни, доколкото не беше установено по делото, че тези действия на пострадалия се намират в каквато и да било връзка с настъпилата злополука или с получените увреждания.

Съгласно съдебната практика в хипотезата на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия вината на последния не може да се предполага. За да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 201, ал. 2 КТ, е необходимо да бъде установено по категоричен начин извършването на такива действия от страна на пострадалия и то със съзнанието за възможно настъпване на вредоносните последици и самонадеяното отношение към съществуващата опасност от тяхното настъпване. Доказателствената тежест е на работодателя, който следва да установи предпоставките по чл. 201, ал. 2 КТ при условията на пълно и главно доказване, т.е. по безсъмнен начин. Изводът за наличие на груба небрежност не може да се основава на предположения (вж. *Решение № 94 от 29.05.2019 г. по гр. д. № 2649/2018 г., IV Г.О., ВКС*, *Решение № 60 от 05.03.2014 г. по гр. д. № 5074/2013 г., IV Г.О., ВКС*, *Решение № 719 от 10.11.2009 г. по гр. д. № 2898/2008 г., I Г.О., ВКС*). В настоящия случай не беше установено обстоятелството, че с поведението си по някакъв начин ищецът е допринесъл за настъпването на злополуката. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Страната, която носи доказателствената тежест за определен факт, следва да проведе пълно и главно доказване на този факт, т.е. да установи по несъмнен начин осъществяването му в обективната действителност. Настоящият съдебен състав намира, че в случая работодателят не представи несъмнени доказателства, че пострадалият със своето поведение е допринесъл за настъпване на увреждането, въпреки че с доклада по делото установяването на посоченото обстоятелство беше разпределено в негова доказателствена тежест. При тази доказателствена съвкупност за съда възниква правото и задължението да приложи последиците от недоказването, а именно да приеме за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт е недоказан. Ответникът не успя да докаже по несъмнен начин, че ищецът реално е участвал в причиняването на увреждането, поради което за съда не съществува друга възможност, освен да приеме, че липсва основание за намаляване на

дължимото от работодателя обезщетение. Наведеното в отговора на исковата молба възражение по чл. 201, ал. 2 КТ не следва да бъде уважено.

По отношение на размера на обезщетението следва да бъде взето предвид следното. Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Според константната съдебна практика понятието „справедливост“ не е абстрактно, а всякога свързано с преценката на обективно съществуващи конкретни обстоятелства, които следва да бъдат обсъдени в тяхната съвкупност – характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, възраст на увреденото лице и възможност да продължи трудовата си кариера и да се социализира, обществено и социално положение и др., както и с преценката на общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на самото общество, несъмнено обусловено от съществуващата в страната икономическа конюнктура. Индиция за последната е и размерът на минималната работна заплата, установена към датата на трудовата злополука, който дори да няма самостоятелно значение по отношение на критерия за справедливост, следва да бъде взет предвид и обсъден, за да бъдат отчетени реалните икономически условия, имащи значение за приложението на чл. 52 ЗЗД. Следователно, да бъде справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди, означава да бъде определен от съда онзи точен според съществуващата в страната икономическа обстановка паричен еквивалент на всички понесени от конкретното увредено лице емоционални, физически и психически болки, неудобства и сътресения, които съпътстват живота му за определен по-кратък или по-продължителен период от време. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидими в бъдеще болки и страдания, настъпили в резултат на трудовата злополука (вж. *Решение № 86 от 06.06.2017 г. по гр. д. № 3856/2016 г., III Г.О., ВКС, Решение № 259 от 19.12.2014 г. по гр. д. № 1746/2014 г., III Г.О., ВКС, Решение № 407 от 26.05.2010 г. по гр. д. № 1273/2009 г., III Г.О., ВКС, Решение № 136 от 01.03.2012 г. по гр. д. № 414/2010 г., III Г.О., ВКС, Решение № 149 от 02.05.2011 г. по гр. д. № 574/2010 г., III Г.О., ВКС и др.*).

Съдът, като съобрази изложените по-горе критерии и като взе предвид претърпените от ищеца болки и страдания; продължителността им (между 6 и 8 месеца според заключението на съдебномедицинската експертиза, като първите четири седмици болките са били интензивни); необходимостта от провеждането на дълго и многоетапно лечение с четири хоспитализации на ищеца, при които били извършени шест оперативни интервенции под обща анестезия; наличието на изгаряния от III-та и най-тежка степен; необходимостта от чужда помощ за хранене, пиене на вода и ежедневен тоалет през първите три седмици след инцидента; физическия дискомфорт при движение на шията, хранене, пиене на вода, абдукция в лява раменна става и движенията на лява китка и пръсти, продължили шест месеца; наличието на малки хипопигментирани белези на увредените места, които ще останат до живот; дългия период на временна неработоспособност – общо 185 календарни дни; размера на минималната работна заплата за страната към датата на трудовата

злополука – 610 лева, както и обстоятелствата, обуславящи по-нисък размер на обезщетението, а именно че към настоящия момент физическото възстановяване на ищеца е приключило напълно, без наличие на трайни последствия и нарушения във физиологичния му статус, без загуба на моториката на устата и на сетивност, без палпаторна болезненост и ограничена подвижност в увредените участъци; че белезите по тялото на ищеца не са загрозяващи, деформиращи или нарушаващи функцията на органите и крайниците; както и липсата на трайни неблагоприятни промени в личния и професионалния му живот след инцидента, намира, че справедлив и съразмерен на претърпените вреди е размер на обезщетението от 30000 лева. Възражението на ответника за намаляване на дължимата сума с полученото от ищеца застрахователно обезщетение по задължителната застраховка „Трудова злополука“ следва да бъде оставено без уважение, доколкото по делото няма данни, а и твърдения третото лице – помагач да е изплащало каквито и да било суми на пострадалия във връзка с претърпените неимуществени вреди.

По отношение на началния момент, от който се дължи лихва за забава върху обезщетението, в съдебната практика се приема, че когато задължението за обезщетение произтича от непозволено увреждане, на основание чл. 84, ал. 3 ЗЗД длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. той дължи от момента на настъпване на увреждането. Следователно, лихвата като обезщетение при неизпълнение на задължение за неимуществени вреди, произтичащо от деликт, е дължима от момента на настъпване на правопораждащия вредите юридически факт – увреждането. Посочените правила намират субсидиарно приложение към отговорността на работодателя за неимуществени вреди, причинени на работника или служителя вследствие на трудова злополука, по силата на препращащата разпоредба на чл. 212 КТ. Лихва за забава при трудова злополука се дължи от датата на увреждането, като без правно значение е датата на акта, по силата на който злополуката е била призната за трудова (вж. *Решение № 578 от 19.10.2010 г. по гр. д. № 603/2009 г., III Г.О., ВКС*, *Решение № 217 от 25.07.2013 г. по гр. д. № 1038/2012 г., IV Г.О., ВКС*).

С оглед изложеното искът по чл. 200, ал. 1 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен за сумата в размер на 30000 лева, ведно със законната лихва от 21.12.2020 г. до окончателното изплащане на дължимата сума. За разликата над уважения размер от 30000 лева до пълния предявен размер от 40000 лева искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ищеца е направил искане за присъждане в негова полза на дължимото за настоящото производство адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. В договора за правна защита и съдействие е посочено, че възнаграждение не е уговорено на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв. Съгласно цитираната разпоредба адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. В този случай е налице изключение от правилата за присъждане на разноски, установени в чл. 78 ГПК и изискващи от страната да докаже, че е направила разноски, за да й бъдат

присъдени. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАДв адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. Ответникът не е оспорил наличието на предпоставките по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв.

По отношение на размера на дължимото на процесуалния представител на ищеца възнаграждение следва да бъде взета предвид разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗАДв., която препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доколкото предявеният от ищеца иск е оценяем, следва да намери приложение разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от Наредбата (в приложимата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция – 08.09.2021 г.). Изчислено на съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата, минималният размер на адвокатското възнаграждение за настоящото производство възлиза на 1730 лева. С оглед изложеното, предвид изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАДв. ответникът „Летище София“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца – адв. Я. Д. Д. дължимото за настоящото производство адвокатско възнаграждение в размер на 1297,50 лева, съразмерно с уважената част от иска.

Процесуалният представител на ответника е поискал присъждане на направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, като е представил списък по чл. 80 ГПК. Към списъка са приложени доказателства за реалното заплащане на договореното възнаграждение. Процесуалният представител на ищеца е направил възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 ГПК. Съгласно посочената разпоредба, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. А чл. 36, ал. 2 ЗА препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Както беше посочено по-горе, минималният размер на дължимото за настоящото производство адвокатско възнаграждение, изчислен съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата (и в редакцията ѝ към 22.12.2021 г.), възлиза на 1730 лева. Съдът, като съобрази обстоятелството, че по настоящото производство бяха проведени две открити съдебни заседания със събиране на допълнителни писмени доказателства, изслушване на един свидетел и една експертиза, и като взе предвид, че действителната правна и фактическа сложност на делото не е голяма, намира, че на ответника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1730 лева без ДДС или 2076 лева с ДДС вместо поисканите 3600 лева с ДДС. С оглед изложеното, предвид изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът С. Ц. С. следва да бъде осъден да заплати на ответника „Летище София“ ЕАД сумата в размер на 519 лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска.

С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Софийски районен съд дължимите такси и разноски по делото в общ размер на 1650 лева, от които 1200 лева за държавна такса и 450 лева за възнаграждение на вещо лице, съразмерно с уважената част от иска.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200, ал. 1 КТ, „Летище София“ ЕАД, ЕИК 121023551, представлявано от изпълнителния директор И.Х.Д., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Слатина“, бул. „Аерогара София“ № 1, **да заплати на С. Ц. С.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, ж. к. АДРЕС, **сумата 30000** (тридесет хиляди) **лева**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от трудова злополука, претърпяна на 21.12.2020 г., ведно със законната лихва от 21.12.2020 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 30000 лева до пълния предявен размер от 40000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАДв., „Летище София“ ЕАД, ЕИК 121023551, представлявано от изпълнителния директор И.Х.Д., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Слатина“, бул. „Аерогара София“ № 1, **да заплати на адв. Я. Д. Д.**, вписан в Софийска адвокатска колегия с личен № 1900672110 и код по БУЛСТАТ: 180492269, със служебен адрес гр. София, пл. „Позитано“ № 3, ет. 2, офис № 10, дължимото за настоящото производство адвокатско възнаграждение в размер на **1297,50** (хиляда двеста деветдесет и седем лева и 50 ст.) **лева** съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **С. Ц. С.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, ж. к. АДРЕС, **да заплати на „Летище София“ ЕАД**, ЕИК 121023551, представлявано от изпълнителния директор И.Х.Д., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Слатина“, бул. „Аерогара София“ № 1, **сумата 5 1 9** (петстотин и деветнадесет) **лева**, представляваща направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „Летище София“ ЕАД, ЕИК 121023551, представлявано от изпълнителния директор И.Х.Д., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Слатина“, бул. „Аерогара София“ № 1, **да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата 1650** (хиляда шестстотин и петдесет) **лева**, представляваща дължимите такси и разноски по делото съразмерно с уважената част от иска.

Решението е постановено при участието на „ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК 000694286, представлявано от изпълнителните директори Н.Д.Ч. и И.И.Г., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Триадица“, пл. „Позитано“ № 5, като

трето лице – помагач на страната на ответника „Летище София“ ЕАД по предявения срещу него иск.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Софийски районен съд: _____